

El Kavgaları 15

– Bayram KAYA · 17 Haziran 2017

Awram'ın, Nemrut'un, Firavun'un ulaşılmaz; akıl, sır ermez oluşuyla göğe göndermek istediği şey kuşkusuz ki kendi muktedir oluşlarının sınıf temsilcisi olan mana El'di. El tasımı batmıyordu. Kayıp olmuyordu. Hep kendilerini görüp gözetten bir kontrolün anlam olur baskı ve basıncıydı.

Gözü açılan kimi insanlar; koruyucu olan; efendinin olan El toprağını ve El iradesini belirten dikitlere; "bunlar eskinin masalı. Bunlar da bir put hareketi" diyordu. Yani irade kullanamaz bir sembolün size daha yakın olukla, size görünmemekle; sizi takip etmesi; eski atalar ruhu söylemli mana düşüncesinin hafızalarda olana uzanılmasıydı. Şimdiki yeni sürecin, buralara da çalışma zamanı gelmişti.

İnşa, giderek ihtiyaca göre maddi ve manevi ikamelerini oluşturan bir şeydi. Herkesin El benzeri tarzla tagut olmak istediği bir ortamda; El tasımla olan semboller içinde batan Güneş, batan yıldız, batan Ay tasımı ile "ulaşılamaz olanın" görüngün egemen güçleri üzerinde eleştirel akıl yürütmenin de zamanı gelmişti.

Ne var ki El sembolü dikit oluşla, sürekli meydanda ve El topraklarında gözetir tapu oluşla gözlerinin önündeydi. El'in aynı etkileri vermesi yanında; ulaşılabılır olmasından, ulaşılmaz olması daha iyiydi. Çünkü böylece El'e bir de ulaşılamaz olanın çarpma, yamultma; kişiyi taş yapma türü baskı ve basınç etkileri de eklenmekle; El'in alan şiddeti daha da artırılmış olacaktı. " Ben, benim. Ben, ben olan YHW'yimdi".

Hâlbuki eleştirel mantığa göre El'e soyut güçler atfetmenin yakından uzağa göre olan tarzı şöyleydi. Güneş, Ay, yıldızlar görünmez oluyorlardı. O günün koşullarında bu benzetme yaman bir çelişkiydi.

Görünür olan El karşısında, doğan ve batan Güneş, yıldız, Ay gibi sembollerin benzetilerine ulaşılmaz olukla hem görünen hem görünmeyen bir anlamın ortaya konması iyi bir ilham ve çelişkiydi. Aklınız da siz söyleyince konuşuyor, isteyince duyuyor, gerekişle düşünüyordu. Ama görünüyor muydu?

Doğan Güneş somut olukla gören, bilen, sizi izleyen, aydınlatma ısı gibi etkilerini ortaya koyan bir belirmeydi. Batan Güneş az önce ortalığı o ısıtıp ısıtmamış aydınlatmamış gibi görünmez olmanın çok tipik bir anlamasıydı. Biliyordu ki yarın yine doğacak ve yok olacaktı.

İbrahim'i olukla sembolize edilen manaca düşünmesi böyle başlıyordu. Görünmez olanın, görmesi; duyulmaz olanın, duyması; ulaşılmaz olanın Güneş aydınlatması ve Güneş ısıtması gibi bizleri sarıp sarmalayıp içimize huzur dolmasıyla bize bizden daha yakın olmasıydı.

Batan batıyordu ama görünmez olanın görmesi, duyulmaz olanın duyması vs. batan durumlar içinde

gizleniyordu. Dikitler karşısında olan saygısızlıklar da bu tarz görülmedi olanın görmesi ile böylece izole edilmiş olacaktı.

Görünür olanın kendilerini bilen, duyan, yapan, eden olukla ortaya konan kontrol mekanizmaları görünmez olanın şahsındaki içkinlik ile tümünden yitiyordu. Bu görünür El'in; ulaşılamaz oluklusu denen görünmez olan El'in, kavgasıydı.

Kendisi gibi (Awram, Nemrut gibi) mal mülk sahibi olmakla; birçok aracı kişi ve makamlar nedeniyle ulaşılamaz olan El'in, ya da Nemrut'un, firavunun herkese konuşur görünür olamaması da gün gibi ortadaydı. Ulaşılamayan El kavramı, somut anlayışlı El karşısında yine de iflas ediyordu.

Awram'ın düşünce olgunlaşması içindeki ulaşılamaz olmanın El'i; her an görücü olan; somut olan; ulaşırlarla saygılı olan El'in kavranışıyla hemen bağdaştırılamıyordu. Görünmez olan da, görünür olandı. Ama ne var ki henüz görünmez olandan görür olana da tam geçememişlerdi.

Bu nedenle El damgalı İbrahim, Nemrut, Harun, Karun, Sargon, Oziris gibiler aynı salınım rezonansı içinde olanlardı. Bunlar aynı mana güçleridirler. Güçleri her bir ittifaka yetmiyordu. Bu nedenle ittifaklar kadar birçok kişiye ayrı irade olmanın ve sahiplik ihsan etmenin ayrı ayrı ittifakı oluşturma sembol olmanın diliydiler. Bu nedenle bir zaman için de olsa bunların ayrı ayrı El iradesi olmalarıyla bunların birbirini Nemrut ve İbrahim; Firavun ve Muvattalı vs. olmakla, dışlamaları gerekiyordu.

Karşıt olan El sembolü sanlar konak yerlerine oraların "El toprağı olmasının", oraların "El'in koruyuculu tılsım güç altında olmanın" belirtisi olmayı insanların gözüne sokuyorlardı. "Baal" imlerini dikip (dikili olurla taşı dikip); emek ürünü olan zeytinyağını döküp; yine kendileri mesleki takdime oluru yakmalık sunuda bulunup; Baal denen efendisini takdis etmekle, yanı başında olana secde ediyorlardı.

Baal, stonehenge türü dikitler, İnanna tapınağı, Kudüs gibi olan vs. yapıtlar; bir efendinindi. Ama ön ittifakın "malı mülkü" olan yerlerdi. Ön ittifakın malı mülkü olma algıları yerine şimdi El toprağı olma, El mülkü olmayı belirtiyordu bu dikitlerle.

Nemrutluğu, İbrani oluşu vs.yi Davut dikitiyle olur tapınakla özel sahipliğı anlam ediyorlardı. Başka El ve başka El aitlerine girilmez olmasıyla, yasak olucu sınırları gösteren yerlerdi. Başkasına yasaklığı sembolize edilen "Baalbek'i" durumları. Açıkçası buralar bir efendi egemenlikle olmanın; kulu olur tutum içindekilere karşı sınıf mücadelesi yaptığı hükümlerlik alanlarıydı.

Her köle gruplu topluluk ve toplumların; devletleşir yapıların; kendisine özgü hükümlerini simgeleyen Baalbekleri (el efendileri) vardı. Davut ve Süleyman mülkü; Awram'a vaat edilen El Baalbek'i toprağı olmakla şimdiki tekleşen YHW toprağıydı.

İsa dönemine gelindiğinde Davut mülkü, Süleyman mülkü olmayı hüküm süren El, insanlar içinde çoktan çekilip, salt soyut mevhum olmanın gayreti ile iyi kötü bugünkü anlamıyla göğe yükselmişti.

Göğe yükselen El de yerdeki gibi yine mülk tasarrufunu elinde tutuyordu. Ki İsa gök sofrasından olan man yiyeceğini; ilham eşi Musa gibi ortak yeryüzü sofrası yaptı. İsa; bu sofrayı "göğün saltanatı yakın" demekle süreci müjdeliyordu; Eriha yolu üzerinde, kuyu başında karşılaştığı kadına.

Nesnel süreçte gelişmekle dallanıp çatallanan yol ikiye ayrılacaktı. Ezenlerle, ezilenlerin kavgası olan yol süreçleri. Mülk sahibi olan El ile mülksüz el köleleri arasında olan kavgaydı bu. Işıkla karanlığın kavgası. Mutlulukla mutsuzluğun kavgası olan yol süreçleriydi.

Doğa karşısında yaptığı, üreten ilişkiler mücadelesi sonunda insanın, toplum gücüyle özgür olmasıydı bu kavg. Özgür oluşu ortaya koyan şartlar diğer yönden özel mal mülk sahiplenmesini de ortaya koyan şartlar olması yüzünden insanın bu özgürlüğünü yitirip köle olması da olmuştu.

İnsan toplumsal ilişkisi (üreten ilişki ve ortaklaşan emek sahipliği gücü) nedenle, özgür olmuştu. Özgür oluşunu ortaya koyan emeğini; emek gücü sahipliğini ve toplumsal gücünü, özel mülk sahiplerine kaptırmasıyla da özgürlüğünü (toplumsal gücü kullanımını) yitirmişti. Bu nedenle süreç; özgürlük ve kölelik; mutlulukla, mutsuzluğun savaşı süreciydi. Yani özgürlük olan erdemle; kölelik olan erdemsizlik savaşıyordu.

Sınıf savaşlarının sosyal dilde söylem karşılığı El'e karşı; El gibi mal mülk sahibi olmak isteyen; yani El gibi olmak isteyen tagutların savaşıydı. Tagutlar kölelikten kurtulmak istedikleri gibi, kendilerinin yeni bir El olmalarını da isteyen bir çelişmeydi. Yani başka bir ikinci, üçüncü, beşinci oligarşi yapılı El içinde olmalarının kısır döngülü durumlarını da içeriyordu.

İşte İlk elden El olan, El ile El yanlıları olan lümpenler bu iki nedenle kulun tagutluk yapmasını yerden yere vurdular. Yergileriyle, tagutluğa küfür; dediler. İlk El'den beri El oluşun üzerini örtmek anlamına ekici tarımcı gruplardan anlam transferiyle kulun tagut olma isteğine de kâfir demeyi bu anlamla kullanmaya devam ettiler.

Bu tarz yerici söylem tutumlarla kul kişilerin bu anlayışlarını kırıp; tu kaka edip; sosyo toplumun dışına atmak istiyorlardı. El yararına olan bu dışlama eylemi; köleci sınıf bilincinin kırılması demekti.

El, ilahi dönem içinde ilaha karşı çıkmıştı. Sosyal dil söylemli Tagutlar da, El dönemi içinde El'e karşı çıkmışlardı. Özel sahiplik üzerinde benzerlik istiyorlardı. Süreç henüz yeniydi. El'in nasıl El olduğu hatırlarda tazeydi. Bu nedenle de bu olasıydı. Ama özel mülk sahipliği tamahı her dönem galebeydi.

El nasıl ilaha karşı El olabildiyse, kendisi de El' e karşı El mülkü içinde neden ikinci bir El ile El olma

iddiası içinde (tagut olma içinde) olamasındı? Kul şunu kaale almıyordu. El'in iradesi vardı. Kendisinin yoktu. Hükmen mağlupla yolan çıkan taraf hep bu mağlubiyetin ezikliği içinde olacakla yenilecekti.

El'in, El ile ve El'lerle olan kavgası, birleşmeyi içeren egemenlime dönemi kavgaları olması kadar da El kavgaları sentez içinde de her alanda beliriyordu. Örneğin sentez içinde El'e gösterilir saygılıma olan tazimler içinde de, bu El kavgalı mezhepler, dinler kavgası hep ola geldiler.

Yine El kavgaları içinde farklı farklı tazim şekliyle, farklı farklı El'e biat etmenin uyrukluğuydu. Bir El kendi bağlılarına; "Sizin El'iniz başka El'e benzemez"; "Sakın ola ki başka El'e ibadet eder gibi ibadet etmeyiniz; onlara benzeme" diyordu. Bu tarz kavgalarla El, kendisini ortama; ihale ediyordu.

El, kendi biçimciliği ile kendi farklı oluşunu ortaya koyuyordu. Kul, monark ve daha sonra da takım erkli oligarşisi içinde olan kendi El'i karşısında diz vurma, etek öpmek, yere kapanma (secde) eylemi El'i saygılıma farkları oluşuyla ortaya çıkıyordu. Secde etme; etek öpme; diz dövme; eğilme; geri geri gitme türü tazimler, her durumda her hâlükârda ve her karşılaşmada mutlaka gösterilmesi gereken kulluk sadakatini belirtir süreçlerin sesli ve sessiz saygılısı olmayı ritüelime eden akitlerdi.

Geçmiş te El yanında ilah diyemediğimiz için ilah düşüncesini anamaz olduğumuz için El deyip; El'i kutsayıp; El'e tazimlerde bulunuyorduk. Kullar ilaha tazimle bulunmasınlar diye kendisine El dedirtip; El adıyla meşru oluyordu. Günümüzde de emek diyemediğimiz yerde, halk deyip halkı kutsuyorduk.

Totem mesleklerini hemcinslerimiz ortaya koymuştu. Totem meslekleri nedeniyle iradi kararları olan hemcinslerimiz; kendi iradi kararlarıyla ittifak ta kurmuşlardı. Hemcinslerimiz iradi olur ittifak kararı alıp ittifak kuran bu haliyle, ilahtılar. Ancak tarih boyunca olan hemcinslerimiz de birer ilah değildiler.

Bir totem mesleği içinde olmakla ittifak kararı alan hemcinslerimizin nesli, ancak ilahtı. İlah olmakla kendi aralarında iç cinsel ilişkilerini de yasaklayanlardı ve ittifakın yaratıcısı olanlardı. Tarım devrimini yapanlar da hemcinslerimiz değildi, aksine insanlardı.

Yine köleci sisteme sapanlar da, hemcinslerimiz değil El tipi insanlardı. Köleci sistemi ortaya koymakla El olanlar da insanlardı. Köleci sistemin kulu olanlar da insanlardı. İnsanın üreten emek karşılığına rızık, nasip denmekle, insan; kendisine yabancılaştırıldı. Tarihe ve tarihi bilincine yabancılaştırılan insanlar kul kılındı. Bunlar iyi biline.

İnsan miladi 1789 yılına gelene kadar bir daha insan olamayacaktı. İnsan, El ile birlikte; inşacı ve sentezci olan toplumsa kolektifin gücünü El'e kaptırmıştı. El'e kaptırılanla; insan olma özgürlüğünü de yitirmişti.

İnsan bir özgürlüktü, hem de toplumu eliyle; kolektif gücü kullanmasıyla özgürdü. El'in köleci sistemi

kurmasıyla birlikte insan; insan olma özgürlüğünü, insanın kurdu olmakla da kullanacaktı. İnsanı içten kemiren. Birbirinin emeğini yedikçe semiren bir özgürlük kullanımı olacaktı. Özgürlük yön değişecekti. El, kolektif gücü ele geçirmekle, kolektif gücü kullanmakla; köleci inşacılar semirenlerden oluşacaktı.